

SEZER ÜN
Çantamın
Tuhaf Hikâyesi



3. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024



ÇANTAMIN TUHAF HİKÂYESİ

SEZER ÜN

ISBN: 978-605-188-756-2

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Bu kitabın 1. ve 2. baskıları Okuryazar Yayınevi tarafından 2019'da yapılmıştır.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Sezer Ün

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Yusuf Tansu Özel

Grafik tasarım ve uygulama: Ebru Aydın

Baskı ve cilt: **Özlem Matbaacılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.**

Matbaa Sertifika No: 45257

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

SEZER ÜN ÇANTAMIN TUHAF HİKÂYESİ



Resimleyen: Yusuf Tansu Özel





Hikâyedeki Karakterlerden Bazıları



Ege ortaokula yeni başladı. Yeni bir okul, yeni bir sınıf, yeni dersler, yeni öğretmenler, yeni arkadaşlar ve yeni ödevler... Ege'yi en çok korkutan da ödevler. O ise bilgisayar oyunlarını seviyor.

Ege'nin yeni okulundaki tek arkadaşı Yiğit de bilgisayar oyunlarını tercih edenlerden. Hatta bütün akşam boş boş duvara bakmayı, babasıyla televizyondaki tartışma programlarını izlemeyi bile ödev yapmaya tercih eder.



Zeynep bütün ödevlerini zamanında ve eksiksiz yapan örnek bir öğrenci, sınıfın en çalışkanı. Gün boyunca gözlerini, Ege'nin üstünden ayırmıyor çünkü onun bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyor.

Berk, kabadayı gibi davranan bir öğrenci. İstedikini almak için her yolu deneyenlerden.





Berk'in yakın arkadaşı Arda sürekli sırtır ama aklından güzel şeyler geçtiği için değil. İnanın, size sırtmasını hiç istemezsiniz.

Veli Tonka, derste sürekli sorular soran ve doğru cevapları çikolatalarla ödüllendiren fen bilimleri öğretmeni. Çocukluğundan beri doktor olmak istediği için okulda beyaz önlük giyiyor.



Veli Tonka Çikolataları. İşte, fen dersinde çocukların almak için yarıştıkları ünlü çikolatalar. Pahalı olmayabilirler ama öğrenciler için birer altın değerindeler.

Kar maskeleri. Evet, normalde soğuk havalarda yüzü korumak için kullanılırlar ama bu hikâyede işlevleri farklı.



Yine mi Ödev?

Eylül ayı gelmiş, okullar açılmıştı. Ege, beşinci sınıfın ilk gününde öğretmenlerin bu kadar çok ödev vermesine şaşırılmıştı. Not defterindeki ödev sayfası gün bitmeden dolmuştu. İlk günden bu kadar ödev verilir miydi? Nesi vardı bu öğretmenlerin?

“İlk gün... Hem de ilk gün...” Not defterini bir kez daha çantasından çıkarırken söylendi. Not defterini açıp son ödevi yazdı. Küçük defterin ilk sayfasındaki tüm satırlar ödevlerle dolmuştu.

Beşinci sınıfın ilk gününde öğrenciler, yeni tanıştıkları öğretmenleri sorularıyla bunaltmayı başardılar. Böylece en azından birkaçının, ödev vermeyi unutmasını ummuşlar, akıllarına geleni sormuşlardı:

“Kaç ortalı defter alalım?”

“El yazısı mı yazalım düz yazı mı?”

“Kaç yaşındasınız?”

“Hangi takımı tutuyorsunuz?”

“Evli misiniz?”

“Evcil hayvanınız var mı?”

Öğrencileri bıraksanız sonsuza kadar soru sorabilirlerdi. Öğretmenlerden bazıları cevap verirken bazıları duymazdan geldi bazıları ise kızdı. Yine de hiçbiri ödev vermeyi unutmadı.

Ortaokula alışmak biraz zaman alacaktı. Yeni bir okul, yeni bir sınıf, yeni dersler, yeni öğretmenler, yeni arkadaşlar ve yeni ödevler.. Ege'yi en çok korkutan da ödevlerdi. Sanki öğretmenler ders yapmaya değil de ödev vermeye geliyorlardı. Akşam ödevler yüzünden bilgisayarda oyun oynayamayacağını, tablete elini süremeyeceğini düşündü. Hayır, bu böyle devam edemezdi.



“Beşinci sınıf böyleyse altıyı düşünemiyorum,” dedi yanında oturan Yiğit’e. Yiğit gülümseyerek, “Altı daha zorsa ben de yediye düşünemiyorum,” diye cevap verdi.

“Hele sekiz! Onu hiç sorma,” dedi Ege. “Günde tam 950 soru çözüyorlarmış. İnanabiliyor musun?”

“İyi ki bin soru değilmiş,” dedi Yiğit. “O zaman çok fazla olurdu.”

Aradan birkaç gün geçti. Öğrenciler, öğretmenlerine ve birbirlerine alışmaya başladılar. Ege ile Yiğit ilk günden arkadaş olmuşlardı, ödevlerle ilgili yakınmaları, onların arkadaşlığını pekiştirmişti.

Yiğit de ödev yapmaktansa bilgisayar oyunlarını tercih ederdi. Hatta ödev yapmaktansa bütün akşam duruvara bakmayı bile kabul edebilirdi. Ona göre dünyadaki hiçbir şey, ödevlerden daha sıkıcı olamazdı. Ödev yapmak yerine hiç ilgisini çekmediği hâlde babasıyla birlikte haber kanallarındaki tartışma programlarını izleyebilirdi. Ya da annesinin televizyon dizilerini takip edebilirdi. Yeter ki ödev olmasın.

Yiğit, Ege’yi görünce dert yandı. “Geçen gün annem, not defterimi yerde bulmuş. ‘Neden ödevini yaptığın defteri yere attın?’ diye bana kızdı. ‘O ödev değil, sadece bugün verilen ödevler,’ dedim. İnanamadı.”

“Peki, ne yaptı?”

“Öyleyse hemen odana geç de ödevlerini bitir. Bitmeden dışarı çıkma,” dedi.”

Ege kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Bir an Yiğit'i filmlerde gördüğü mahkûmlara benzetti. Bir hücrede yaşayan, kapıdaki küçük delikten yemek ve su verilen bir mahkûm. Cezası: Ömür boyu ödev yapmak.

Öğretmenler, ilk haftalarda dersi dinleyenlerin, sorulara cevap verenlerin ve ödevlerini yapmayanların isimlerini hemen öğrenirler. Ege'nin ismini de çabuk öğrendiler ama sebebi derslere katılması değil, ödev yapmamasıydı.

Okulun ikinci haftasında matematik öğretmeni, Ege'nin annesi Ayten Hanım'ı aradı. Okulun kuralı buydu: Ödevini yapmayan öğrencilerin velisi, dersin öğretmeni tarafından aranırdı. Öğrencinin, ödevlerini okulda yani etüt saatlerinde yapması gerektiği bildirilir, bunun için izin istenirdi. Veliler de çoğu zaman bu izni verirlerdi hem de seve seve.

Ege ödevini yapmamıştı, bu yüzden dersler bittikten sonra ödev etüdüne kalmak zorundaydı, annesi izin vermişti.

Son zil alıp bütün öğrenciler evlerine koştururken Ege, saat beşe kadar okulda kalmak zorundaydı. Üstelik neden dev ettlerine kalmak zorunda olduğunu anlamıyor, bunu bir tür ceza olarak görüyordu. Öğretmenler dev yapmayan öğrencilerin başında durarak onlara ödevlerini yaptıracaklardı. Artık onlardan kurtulmanın bir yolu yoktu ya evde ya da okulda, mutlaka yapılacaklardı.

Oysa dev yapmak veya oturup ders çalışmak hiç Ege'ye uygun değildi. O, dersi derste dinliyor ve bu sayede sınavlardan geçer not alıyordu. dev yapmanın gerekli olmadığını düşünüyordu. Hem Ege'den daha kötü notlar alan öğrenciler vardı. Neden ğretmenler, onlarla ilgilenmiyorlardı?

Ege, evde dev yaptığı akşamlarda zaman su gibi akıp geçiyordu. Ödevlerden kendine vakit kalmıyordu. Yemek ye, ödevlerini yap, yat. Ertesi gün yine aynıydı. Yemek ye, ödevlerini yap, yat. Her gün, diğerinin tekrarı gibiydi.

Ona göre ödevler, çocukların zamanını emen dev sngerlerdi. Oynayacak pek çok oyun, izlenecek epey video vardı ve onun, dev yapmaya ayıracak vakti yoktu.

Ege, ödev etüdünün yapılacağı sınıfı bulmak için koridorda sağa sola bakındı. Işığı yanan tek sınıf vardı, oraya doğru yürüdü.

Sınıf boştu. “Matematik ödevini yapmayan tek öğrenci ben miyim?” diye söylendi. “Bu okuldaki öğrencilerin hayatları çok sıkıcı olmalı.”

Ortadan üçüncü sıraya oturdu. Öğretmenin gelmesini beklerken, “Acaba ödevsiz bir okul nasıl olurdu?” diye düşündü. Sonra kendi kendine güldü. Böyle bir okul, limonsuz limonataya, şekersiz çikolataya benzerdi.

O sırada sınıfa giren matematik öğretmeni, Ege’yi kendi kendine gülerken görünce takıldı: “Ödev yapmanın, sonra da etüde kalmanın bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordum.”

Ege cevap vermedi. Çantasından matematik kitabını çıkarıp ödevini yapmaya başladı. “Ne kadar sıkıcı,” diyordu içinden. “Keşke evde olsaydım.”

Matematik öğretmeni, “Ödevini evde yapmış olsaydın şimdi burada olmazdın,” deyince Ege, içinden geçenleri yüksek sesle söylediğini zannedip korktu. Ya da matematik öğretmeni bir kâhindi, insanların aklından geçenleri okuyabiliyordu. “Keşke okuldaki bazı kişile-

rin böyle sihirli güçleri olsaydı,” dedi içinden. “O zaman burası daha eğlenceli bir yer olabilirdi.”

O günkü matematik ödevi, yirmi beş soruluk bir testti. Ege, çoğu zaman yaptığı gibi testteki soruları doğru dürüst okumadan cevaplamaya başladı. Bir yandan da gözü saatte ve öğretmendeydi. Matematik öğretmeni yanında getirdiği dergiyi inceliyor, arada sırada Ege’ye şöyle bir bakıyordu. Neyse ki onun, soruları okumadan yaptığını fark etmedi. Ege de ödevini üstünkörü yaptığı belli olmasın diye her sorunun altına rakamlar yazıyor, karalamalar yapıyordu.

Eve dönünce annesi onu çok sıcak karşıladı; sarılıp kucakladı, öptü.

“Yemek hazır. En sevdiğin tatlıdan da yaptım. Hemen üstünü değiştirip elini yüzünü yıka, sofraya oturalım.”

Ege şaşırmıştı çünkü annesi bugün okuldan aranmış, “Oğlunuz ödevlerini yapmıyor. Etüde kalması gerekiyor,” denmişti. Annesini bu kadar sakın görmek, onu tedirgin etmişti. Odasına gidip üzerini değiştirdi, elini yüzünü yıkadı. “Belki rüya görüyorumdur,” diyerek bir kez daha yüzünü yıkadı. Aynaya baktı, kendine çimdik attı, saçını çekti, bir de tokat attı. Hayır, rüyada değildi.